

tale

แอส. แฟรงก์ บอน ซีเยน
ธิดารัตน์ ตรีญชัยชนะ พา

THE WONDERFUL WIZARD

พ่อมดแห่งออส

OZ

tale.

Timeless tales, Boundless Imagination

พ่อมดแห่งออซ

The Wonderful Wizard of Oz

แอล. แฟรงก์ บอม เชียน

ดัดแปลงโดย ดับเบิลยู.ดับเบิลยู. เดนสโลว์ วาดภาพประกอบ

ธิดารัตน์ เจริญชัยชนะ แปล

...เมื่อใดโรที่มีเวลาเปิดหนังสือเหล่านี้ดู
เธอพบว่ามันเต็มไปด้วยภาพสีเขียวยุคใหม่ที่ลึกลับมาก
จนเธออดหัวเราะขบขันไม่ได้
-แอล. แฟรงก์ บอม

การอ่านคือรากฐานแห่งปัญญา

พอมดแห่งออซ

The Wonderful Wizard of Oz

tale

โน้ตหรือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชฎาภิเศก (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Tale Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8995-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกษ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิฑิตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณแก้ว • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สาธุกุล
บรรณาธิการต้นฉบับ ลดาวัลย์ นงลักษณ์ • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน
ศิลปกรรมปก กิ่งคิตา เพชรพรหมรักษ์ • ออกแบบรูปเล่ม วรณศิลป์ สุวิหะเสถียร, จิรณีย์ คำจันทร์
ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร ณัฐรณี รัตนเสถิตกุล

คำนำสำนักพิมพ์

หากกล่าวถึงวรรณกรรมเยาวชนคลาสสิกระดับโลกที่นักอ่านหลายต่อหลายคนรู้จัก หนังสือเรื่อง *พ่อมดแห่งออซ* หรือ *The Wonderful Wizard of Oz* ผลงานการประพันธ์ของ แอล.

แฟรงค์ บอม (L. Frank Baum, ค.ศ. 1856-1919) นักเขียนชาวอเมริกัน คงเป็นหนังสือที่นักอ่านส่วนใหญ่นึกถึงเป็นเรื่องแรกๆ ด้วยความโด่งดังของหนังสือที่ได้รับการแปลไปกว่า 50 ภาษา และดัดแปลงเป็นสื่อบันเทิงหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์การ์ตูน แอนิเมชัน และละครเวที

พ่อมดแห่งออซ ตีพิมพ์ครั้งแรกกับสำนักพิมพ์จอร์จ เอ็ม. ฮิลล์ คอมพานี (George M. Hill Company) ในเดือนพฤษภาคมปีค.ศ. 1900 วาดภาพประกอบโดย ดับเบิลยู.ดับเบิลยู. เดนสโลว์ (W.W. Denslow) และต่อมาก็ตีพิมพ์ซ้ำอยู่หลายครั้งจนถึงปัจจุบัน

ความโด่งดังและความสำเร็จของหนังสือเล่มนี้ทำให้บอมเขียนหนังสือภาคต่อจากออซอีก 13 เล่ม ในการตีพิมพ์หนังสือเล่มนี้ครั้งแรกจำนวน 10,000 เล่มนั้นก็จำหน่ายหมดลงอย่างรวดเร็ว

และมียอดจำหน่ายรวมถึง 3 ล้านเล่มเมื่อลิขสิทธิ์หนังสือกลายเป็น
สาธารณสมบัติในปี ค.ศ. 1956 บางคนมองว่า *พ่อมดแห่งออซ* เป็น
นิทานพื้นบ้านอเมริกันเล่มแรก เพราะมันอ้างอิงถึงสถานที่ที่มีอยู่จริง
ในอเมริกา อย่างแคนซัสและโอมาฮา ความยิ่งใหญ่ของหนังสือเล่มนี้
ทำให้หอสมุดแห่งรัฐสภาอเมริกันยกย่องว่าเป็น “นิทานพื้นบ้านที่ยิ่งใหญ่
ที่สุดและเป็นที่รักมากที่สุดของอเมริกา”

พ่อมดแห่งออซ คือเรื่องราวการผจญภัยของโดโรที เด็กหญิง
ชาวไร่ในแคนซัสกับเจ้าโตโต้ สุนัขของเธอ ที่ถูกพายุไซโคลนหอบ
พัดพาไปตกที่ดินแดนมหัศจรรย์อันห่างไกล แล้วทั้งสองก็ได้พบ
กับเพื่อนใหม่อย่างหุ่นไล่กาไร้สมอง ชายตัดไม้ดีบุกไร้หัวใจ และ
เจ้าสิงโตขี้ขลาด คณะเดินทางออกเดินทางตามหาพ่อมดออซผู้ยิ่งใหญ่

ที่ใครต่อใครพากันกล่าวว่า เขามีเวทมนตร์ที่จะ
ทำให้ความปรารถนาของคณะเดินทางเป็นจริงได้

จะดีแค่ไหนหากเรามีหัวใจ

จะดีแค่ไหนหากเรามีสมองที่แสน
ปราดเปรื่อง

จะดีแค่ไหนหากเรามีความกล้าหาญ

เต็มเปี่ยม

และคงจะดีมาก หากเราได้กลับบ้านที่แม่จะหุดหู่เหียวเฉา
แต่ก็เป็นที่ยรักยิ่งของเรา

ขณะเดินทางจึงออกเดินทางมุ่งสู่เมืองมรกตซึ่งเป็นที่พัก
ของพ่อมดออส ท่ามกลางการเดินทางที่แสนขรุขระและอันตราย
ต้องผจญกับแม่มดชั่วร้าย สัตว์ประหลาดอันตราย และเรื่อง
พิลึกพิลั่นสารพัดที่จะถึงเมืองมรกต ตลอดเส้นทางการตามหา
สิ่งที่ขณะเดินทางรู้สึกว่าจะตนเองขาดพร่อง แท้จริงแล้วผู้อ่าน
ย่อมรู้ว่า สิ่งเหล่านี้กลับมีอยู่ในตัวของขณะเดินทางแล้วทุกคน

และนี่คือสิ่งสำคัญที่เราทุกคนก็สมควรจะรับรู้และมองลึก
เข้าไปในตัวเราเช่นกัน

tale.

สารบัญ

1. พายุไซโคลน	1
2. ปรีกษาหรือกับพวกมันชกิน	11
3. โดโรที่ช่วยหุ่่นไล่ก่า	25
4. ถนนตัดผ่านป่า	37
5. ช่วยชยตดไม้ดีบุก	47
6. ลิงโตชี้ขลาค	59
7. เดินทางไปเยื่อนอชผู้ยิ่งใหญ่	69
8. หุ่นดอกป้อปปีพิฆาต	81
9. ราชนีแห่งหนุณา	95
10. ผู้พิทักษ์ประตุ	105
11. เมืองมรกตมหัศจรรย์แห่งออช	119
12. การค้นหาแม่มดชั่วร้าย	139
13. ช่วยชีวิต	159
14. ลิงมีปีก	167
15. ค้นพบออชผู้นำเกรงขาม	179
16. ศิลปะแห่งเวทมนตร์ ของคนลวงโลกผู้ยิ่งใหญ่	195

17. วิธีปล่อยบอลลูก	203
18. มุ่งหน้าไปทางทิศใต้	211
19. ถูกต้นไม้จู่โจมบุก	219
20. ดินแดนแห่งเครื่องเคลือบดินเผา อันวิจิตรงดงาม	227
21. สิงโตได้เป็นราชาแห่งสิงสาราสัตว์	237
22. ดินแดนแห่งควอดลิง	243
23. กลินดาช่วยให้โดโรที่สมปรารถนา	251
24. กลับบ้านอีกครั้ง	261

ขออุทิศหนังสือเล่มนี้
แด่ภรรยาของผม
ผู้เป็นดังเพื่อนสนิท
และมีตรแท้

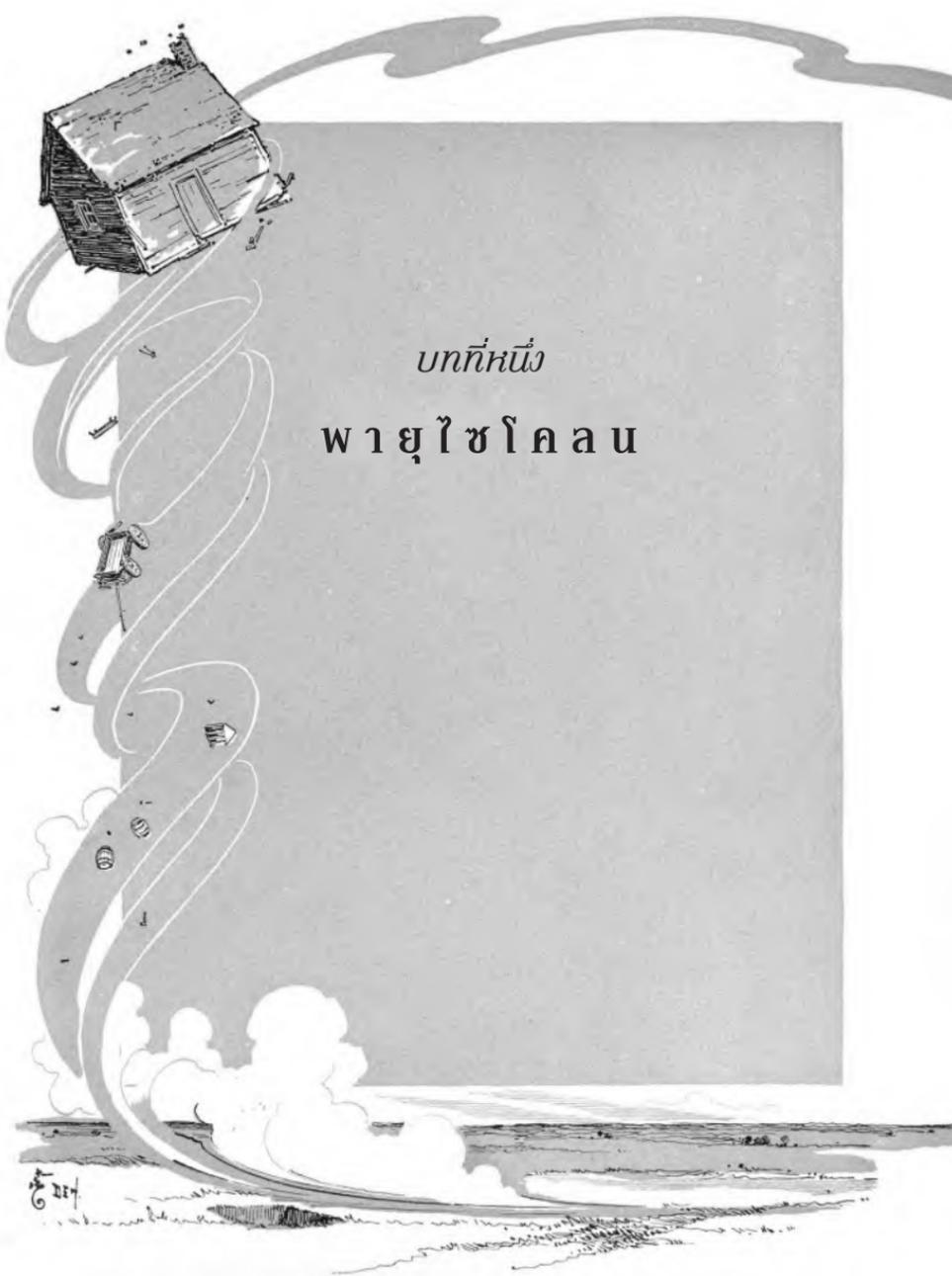
๓=๑๕๓๕๗

๓=๑๕๓๕๗

๓=๑๕๓๕๗

๓=๑๕๓๕๗

บทที่หนึ่ง

พายุไซโคลน

๕๕๗

ดโรท

อาศัยอยู่
ท่ามกลาง

ทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ไพศาล
แห่งเมืองแคนซัส กับลุงเฮนรีชาวไร่และป้าเอ็มภรรยาชาวไร่ บ้าน
ของพวกเขาหลังเล็กนิดเดียว เนื่องจากท่อนไม้ที่จะใช้สร้างบ้านนั้น
ต้องถูกขนมาด้วยเกวียนเป็นระยะทางหลายไมล์
ทั้งบ้านจึงมีเพียงห้องเดียว อันประกอบด้วยผนัง
สีดำน พื้น และหลังคา ภายในห้องนี้มีเตาหุงต้ม
สนิมเคลอะ ตู้ใส่จานชาม โต๊ะตัวหนึ่ง เก้าอี้สาม
หรือสี่ตัว และเตียง เตียงหลังใหญ่ตรงมุมห้อง
เป็นของลุงเฮนรีกับป้าเอ็ม ส่วนเตียงหลังเล็กของ

โดโรที่นั่นตั้งชิดอีกมุมหนึ่ง ในบ้านไม่มีทั้งห้องใต้หลังคาและห้องใต้ดิน - มีเพียงโพรงเล็ก ๆ ที่ขุดลงไปใต้ดิน เรียกว่าหลุมใต้ดิน ไชโคลอน เอาไว้ให้ครอบครัวลงไปหลบในยามที่เกิดพายุหมุนน้ำคัลลิ่ง ซึ่งพร้อมจะกวาดสิ่งปลูกสร้างได้ก็ตามที่ขวางทางจนราบเป็นหน้ากลอง ทางเข้าออกโพรงแคบ ๆ มีด ๆ นั้นเป็นฝายบานพับปิดเปิดอยู่ตรงกลางบ้าน มีบันไดให้ไต่ลงไปอีกทอดหนึ่ง

เวลาที่โดโรที่ยืนอยู่ตรงปากประตูบ้านพลาเงเลียวมองไปรอบ ๆ เธอจะไม่เห็นอะไรเลยนอกจากทุ่งหญ้าสีเทาหม่นกว้างใหญ่ไพศาลทั่วทุกด้าน ไม่มีต้นไม้สักต้นหรือบ้านสักหลังโผล่ขึ้นมาจากภูมิประเทศอันราบเรียบโล่งเตียน ที่ทอดตัวไปไกลจนจดขอบฟ้าในทุกทิศ แสงแดดแผดเผาอะไรที่ไกลแล้วจนผืนดินกลายเป็นสีเทาแตกกระแหง แม้แต่ใบหญ้าก็ไม่ได้เป็นสีเขียว เนื่องจากดวงอาทิตย์ได้เผาอดใบเขียวยาวของมันจนกลายเป็นสีเทาเหมือนกับที่มองเห็นได้ในทุกที่ที่สายตาทอดไป ครั้งหนึ่งตัวบ้านเคยถูกทาสี แต่ไม่วายถูกดวงตะวันสาดส่องจนสีพอง แล้วโดนน้ำฝนชะล้างหลุดล่อนไปจนหมด ตอนนี้ตัวบ้านจึงเป็นสีเทาดูหม่นหมองเหมือนกับทุกสิ่งทุกอย่าง

เมื่อครั้งที่ป้าเอ็มย้ายมาอยู่ที่นี้ใหม่ ๆ เธอยังเป็นภรรยาสาวหน้าตาสะสวย แต่แล้วแดดลมก็เปลี่ยนแปลงเธอไปเช่นกัน มันริบเอาประกายวิบวับไปจากดวงตาของเธอ เหลือไว้เพียงสีเทาหม่นดูสุ่มเยือกเย็น มันยึดเอาสีแดงไปจากพวงแก้มและริมฝีปากของเธอ จนพวกมันกลายเป็นสีเทาเช่นกัน ร่างกายผ่ายผอมเหลือแต่หนัง

“เธอคว้าหูโตโตไว้”

หุ้มกระดูก ทุกวันนี้ไม่มีรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าเธอเลย ตอนที่โดโรที่ซึ่งเป็นเด็กกำพร้าย้ายมาอยู่กับเธอใหม่ๆ ป้าเอ็มตกใจกับเสียงหัวเราะของเด็กน้อยมาก เธอจะร้องลั่นพร้อมกับยกมือขึ้นทาบอกทุกครั้งเมื่อได้ยินเสียงสดใสร่าเริงของโดโรที่ และป้าเอ็มยังคงจ้องมองเด็กหญิงด้วยความพิศวงเสมอ ที่เด็กน้อยสามารถหาเรื่องมาให้หัวเราะได้ไม่ว่างวันเลยจริงๆ

ส่วนลุงเฮนรี่นั้นไม่เคยหัวเราะแม้แต่ครั้งเดียว เขาทำงานหนักตั้งแต่เข้ายันค่ำ โดยไม่รู้จักว่าความเบิกบานคืออะไร เขาเองก็เป็นสีเทาหมองหม่นเช่นกัน ตั้งแต่ครายาวๆ ไปจนถึงร่องเท้าบู้ตสักๆ เขาดูเป็นคนเข้มงวดเคร่งขรึม และแทบไม่เคยปริปากพูดเลย

โตโต้ั่นเองที่ทำให้โดโรที่หัวเราะ และช่วยไม่ให้เธอเติบโตขึ้น เป็นคนหมองหม่นเหมือนกับสิ่งรอบตัว โตโต้ไม่ได้มีสีเทา มันเป็นส่วนสีดำตัวน้อยที่มีขนยาวนุ่มราวกับไหมและดวงตาสีดำเล็ก ๆ ซึ่งเป็นประกายริ้นเรืองอยู่ทั้งสองด้านของจมูกเล็กจ้อยดูน่าขัน โตโต้เล่นสนุกสนานทั้งวัน โดโรก็เล่นกับมันด้วย และเธอก็รักมันสุดหัวใจ

อย่างไรก็ตาม วันนี้ทั้งคู่ไม่ได้เล่น ลุงเฮนรีนั่งอยู่บนบันไดหน้าประตูบ้าน สายตาจดจ้องท้องฟ้าที่ดูหม่นมัวกว่าปกติด้วยสีหน้าวิตกกังวล โดโรที่ยืนอยู่หลังปากประตูโดยอุ้มโตโต้ไว้ในอ้อมแขน พลังมองดูท้องฟ้าเช่นกัน ป้าเอ็มกำลังล้างจานอยู่

พวกเขาได้ยินเสียงลมครางครืน ๆ แ่ววมาไกล ๆ จากทางทิศเหนือ ลุงเฮนรีกับโดโรที่สามารถมองเห็นตรงที่ต้นหญ้าสูงพลิวเอนเป็นระลอกก่อนที่พายุจะมาถึง ขณะนี้มีเสียงหวีดหวิวแสบแก้วหูดังแทรกผ่านอากาศมาจากทางทิศใต้ เมื่อพวกเขาหันไปมองก็เห็นพวงหญ้าไหวลู่เป็นระลอกมาจากทางนั้นเช่นกัน

จู่ ๆ ลุงเฮนรีก็ลุกพรุดขึ้น

“พายุไซโคลนกำลังจะมา เอ็ม” เขาตะโกนบอกภรรยา “ฉันจะไปดูพวกสัตว์หน้อย” พุดจบลุงเฮนรีก็วิ่งไปที่เพิงเลี้ยงแมวัวกับม้า

ป้าเอ็มหยุดมือจากงานของเธอแล้วเดินมาที่ประตู มองแวบเดียวเธอก็รู้ว่าอันตรายเป็นใกล้มาถึงเต็มที

“เร็วเข้า โดโรที!” เธอตะโกน “รีบไปที่หลุมใต้ดิน!”

โตโต้กระโดดออกจากอ้อมแขนของโดโรที่ไปซ่อนอยู่ใต้เตียง

เด็กหญิงวิ่งตามมันไป ป้าเอมที่กำลังหวาดกลัวอย่างหนักเปิดฝาประตูบนพื้นแล้วไต่บันไดลงไปในโพรงมืด ๆ แคบ ๆ ในที่สุดโดโรที่ก็จับโตโตได้ เธอกำลังจะตามป่าลงไปโพรง แต่พอเดินตัดห้องมาได้ครึ่งทางก็มีเสียงลมหวีดหวีดดังลั่น แล้วบ้านทั้งหลังก็สั่นอย่างรุนแรง จนเธอเสียหลักล้มกันจ้าบ่าลงไปบนพื้น

ทันใดนั้น พลังเกิดสิ่งประหลาดขึ้น

บ้านหมุนตัวสองหรือสามรอบก่อนค่อย ๆ ลอยขึ้นไปในอากาศ โดโรที่รู้สึกราวกับเธอกำลังนั่งบอลลู่นลอยขึ้นไป

ลมเหนือกับลมใต้มาปะทะกันตรงที่บ้านตั้งอยู่ ทำให้มันอยู่ในจุดศูนย์กลางของพายุไซโคลนพอดิบพอดี ตามปกติในใจกลางของพายุไซโคลนอากาศจะนิ่ง ทว่าแรงดันอย่างหนักหน่วงของลมจากทุกด้านทำให้บ้านถูกยกตัวสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนไปค้างเต็งอยู่บนยอดของพายุ ถูกหอบไปไมล์แล้วไมล์เล่าอย่างง่ายดายเหมือนตอนที่คุณถือขนนกเลยทีเดียว

รอบตัวโดโรที่มีตมมาก มีเสียงลมครวญครางโหยหวนน่ากลัว แต่เธอพบว่าเธอลอยไปกับลมได้สบาย หลังจากที่บ้านหมุนตัว ๆ สองสามครั้งแรกและอีกครั้งจนบ้านเอียงกระเท่เร่หน้าหวาดเสียว เธอก็รู้สึกราวกับกำลังถูกไกวเบา ๆ เหมือนทารกน้อยในเปล

โตโตไม่ชอบเอาเสียเลย มันวิ่งไปรอบ ๆ ห้องตรงโน้นที่ตรงนี้ที่พาลางเห่าดังระงม แต่โดโรที่นิ่ง ๆ อยู่บนพื้น รอดูว่า จะเกิดอะไรขึ้น

ครั้งหนึ่ง โตโตเข้าไปใกล้ผ่านพื้นบ้านที่เปิดอ้าอยู่จนร่วง

ลงไป ที่แรกเด็กหญิงคิดว่าเธอสูญเสียมันไปแล้วเสียอีก ทว่า
ในไม่ช้าเธอก็เห็นหูข้างหนึ่งของมันโผล่ขึ้นมาจากช่องนั้น เนื่องจาก
แรงดันในอากาศรุนแรงมาก มันจึงไม่ตกลงไปข้างล่าง โดโรที่
รีบคลานไปที่ช่องบนพื้นบ้าน คำว่าหูโตโตไว้แล้วลากมันกลับเข้ามา
ในห้อง หลังจากนั้นก็จัดแจงปิดฝานั้นเสียจะได้ไม่เกิดอุบัติเหตุ
ไม่คาดฝันขึ้นอีก

ผ่านไปชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า โดโรที่ค่อยๆ หายกลัว แต่เธอ
รู้สึกเหงาจับจิต และลมก็หวีดหวิวดังลั่นอยู่รอบตัวจนเธอแทบ
หูหนวก ที่แรกเธอสงสัยว่าเธอจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ หรือไม่เมื่อบ้าน

หล่นวูบลงไปอีกครั้ง แต่เมื่อเวลาผ่านไปหลายชั่วโมงโดยที่ไม่มี
สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้น เธอก็เลิกวิตกกังวล ตกลงใจว่าจะคอยอย่างสงบ
ดูว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป สุดท้ายเธอก็คลานผ่านพื้นที่โยกไกวไป
ล้มตัวลงนอนบนเตียงนอนของตน โดยมีโต๊ะตามมาทรุดตัวลง
ข้างๆ ด้วย

ถึงแม้บ้านจะโยกแยกไปมา ทั้งยังมีเสียงลมครวญคราง แต่
ในไม่ช้าโคโรทาก็หลับตาลงและผล็อยหลับไป

บทที่สอง

ปรัชญาหาเรือ
กับพวกมันชกีน

โดโรทีย์

สะตุ๋งต๋ืน
จากการ
ลั่นสะเทือนรุนแรง
อย่างกะทันหัน จนถ้าหาก
ว่าเธอไม่ได้นอนอยู่บนเตียงนุ่มๆ
ก็อาจบาดเจ็บได้ แรงลั่นสะเทือนนั้น
ทำเอาเธอถึงกับกลั่นหายใจ และสงสัยว่า
เกิดอะไรขึ้น โตโตยี่นจมุ๊กเล็ก ๆ เย็น ๆ ของมันเข้ามาดมหน้าเธอ
พร้อมกับครางหึ่ง ๆ ด้วยความตื่นตกใจ โดโรทีย์ลุกขึ้นนั่ง เธอสังเกต
ว่าบ้านหยุดเคลื่อนที่และไม่มีตแล้ว เพราะมีแดดจ้าส่องเข้ามาทาง
หน้าต่างอาบห้องเล็กๆ จนสว่างไสว เธอหลุดจากเตียง รีบวิ่งไป
เปิดประตู โดยมีโตโตตามมาไม่ห่าง

เด็กหญิงร้องออกมาด้วยความประหลาดใจพลางเหลียวมองรอบตัว ดวงตาเธอเบิกโตขึ้นเรื่อยๆ กับภาพแสนมหัศจรรย์ที่เห็น

พายุไซโคลนพัดบ้านมาตกอย่างนุ่มนวลมาก ๆ - สำหรับพายุไซโคลน - ท่ามกลางดินแดนที่งดงามน่าอัศจรรย์ มีหย่อมหญ้าสีเขียวสวยงามอยู่โดยรอบ พร้อมด้วยต้นไม้สูงใหญ่มีผลดกสุกงอมดูน่ากิน หันไปทางไหนก็มีแต่ดอกไม้สวยสะพรั่งเป็นทิวแถว นกน้อยขนสีสวยสดพันธุ์หายากส่งเสียงร้องขับขานพลาทงกระเพื่อมปีกที่พับพับอยู่ตามสมูทุมพุ่มไม้ ห่างออกมาเล็กน้อยเป็นลำธารเล็ก ๆ ส่งประกายวิบไหวไหลรินอยู่ระหว่างริมตลิ่งเขียวขจี ส่งเสียงครืนแผ่วเบา ฟังแล้วชื่นใจยิ่งนักสำหรับเด็กหญิงผู้เคยอยู่แต่ในห้องหู่แห่งแล้งหม่นหมองมาเนิ่นนาน

ระหว่างที่โดโรที่ยืนมองภาพอันงดงามแปลกตาอย่างกระตือรือร้นอยู่นั้น เธอสังเกตว่ามีกลุ่มคนแปลกประหลาดที่สุดเท่าที่เธอเคยเห็นกำลังเดินตรงเข้ามาหา พวกเขาไม่ได้ตัวโตเหมือนผู้ใหญ่ที่เธอคุ้นเคย แต่ก็ไม่ได้ตัวเล็กมาก อันที่จริงดูเหมือนพวกเขาจะสูงพอ ๆ กับโดโรที่ ซึ่งจัดว่าตัวค่อนข้างโตเมื่อเทียบกับเด็กวัยเดียวกัน ถึงแม้พวกเขาจะดูหน้าแก่กว่ามาก

คนกลุ่มนั้นมีผู้ชายสามคนกับผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งล้วนแต่งกายประหลาด พวกเขาสวมหมวกทรงกลมที่มีปลายเล็กแหลมสูงขึ้นไปจากศีรษะหนึ่งฟุต รอบขอบหมวกประดับด้วยระฆังอันเล็ก ๆ ส่งเสียงกรังกรังอย่างไพเราะในยามที่พวกเขาขยับตัว หมวกของผู้ชายเป็นสีน้ำเงิน ส่วนหมวกใบเล็กของผู้หญิงเป็นสีขาว

“ตัวฉันนี่คือแม่แมดแห่งทิศเหนือ”

เธอสวมเสื้อคลุมสีขาวจับจีบห้อยลงมาจากหัวไหล่ มีดาวดวงเล็กๆ
ประดับอยู่พร่างพราย ส่องแสงระยิบระยับราวกับเพชรพลอย
ยามต้องแสงตะวัน ในขณะที่ผู้ชายนั้นสวมชุดสีน้ำเงินสีเดียวกับ
หมวกและรองเท้าบู๊ตขัดมัน ซึ่งขอบด้านบนที่พับลิกลงมาก็มี
สีน้ำเงิน โดโรที่คิดว่าพวกผู้ชายน่าจะอายุพอๆ กับลูจเฮนรี เพราะ
มีอยู่สองคนที่ไว้เครา ทว่าหญิงร่างเล็กแก่กว่าลูจเฮนรีมากอย่าง
ไม่ต้องสงสัย ใบหน้าางเต็มไปด้วยริ้วรอยเหี่ยวย่น ผมเกือบจะเป็น
สีขาวทั้งหัว เดินค่อนข้างโขยกเขยก

เมื่อคนกลุ่มนี้เข้ามาใกล้บ้านที่โดโรที่ยืนอยู่ตรงปากประตู
พวกเขาชะงักมีเท้าพลงกระชิบกระซาบกันราวกับกลัวที่จะเข้ามา
ใกล้กว่านั้น แต่หญิงชราร่างเล็กเดินตรงเข้ามาหาโดโรที่ โค้งคำนับ
ก่อนพูดด้วยเสียงอันไพเราะว่า

“ขอต้อนรับแม่ मद
ผู้สูงศักดิ์สู่ดินแดนแห่ง
มันชกิน พวกเราขอบคุณ
เธอเหลือเกินที่ช่วยฆ่าแม่ मद
ชั่วร้ายแห่งทิศตะวันออก
และปลดปล่อยคนของเรา
ให้พ้นจากการถูกจองจำ”

โดโรที่ฟังด้วยความ
ประหลาดใจยิ่ง ไม่รู้ว่าที่หญิง
ร่างเล็กคนนี้เรียกเธอว่าแม่ मद

และบอกว่าเธอได้ฆ่าแม่มดชั่วร้ายแห่งทิศตะวันตกนั้นหมายความว่า
อย่างไร โดโรที่เป็นเพียงเด็กหญิงไร้เดียงสา ไม่เป็นอันตรายกับใคร
ที่ถูกพายุไซโคลนหอบมาไกลจากบ้านหลายไมล์ และในชีวิตนี้
เธอไม่เคยฆ่าสิ่งใดเลย

แต่ชัดเจนว่าหญิงร่างเล็กคาดหวังคำตอบจากเธอ โดโรที่
จึงพูดอย่างลึกลับว่า

“คุณใจดีมาก แต่ต้องมีการเข้าใจผิดแน่ๆ ฉันไม่ได้ฆ่าใคร
ทั้งนั้น”

“ถึงยังไงบ้านเธอก็ฆ่า” หญิงชราร่างเล็กตอบแล้วหัวเราะ
“ไม่ต่างกันหรอก ดูลี!” นางพูดต่อพร้อมกับชี้ไปที่มุมบ้าน “เท้า
ทั้งสองของนางยังโผล่ออกมาจากใต้ก้อนไม้ นั่นไง”

โดโรที่มองตาม แล้วร้องเบาๆ ด้วยความตกใจ ใต้มุมคาน
ขนาดใหญ่ที่รับน้ำหนักของบ้านมีเท้าสองข้างซึ่งสวมรองเท้าเงิน
ปลายแหลมโผล่ออกมาจริงๆ

